

Nouzovský žurnál

2
2002

Sportovní maraton 2 Třetí pokus o přežití 24 hodin sportu	Ztraceni v deštném pralese 8 Výprava do Českého krasu postižená nepřízní počasí
Velký tah 3 Obrázky z velkého tahu na Sluneční paseku	Celotáborové hry (9) 11 Seriál o zákulisí celotáborových her - Olympijské hry 1999
Pískomilové 4 Druhá výprava na Malou Skálu	Informace a zajímavosti 14 Informace o akcích budoucích i minulých, slavné výroky a fotografie
Nouzovská Třístovka 7 Výsledky a obrázky z 5. ročníku Nouzovské Třístovky	

SPORTOVNÍ MARATON

(zapsal Slon)

17. leden 1997

První pokus o přežití 24 hodin basketbalu v tělocvičně kolínského gymnázia. Jako soupeře jsme vyzvali spřízněně duše klubu Žlutý Kvítek a Barbu-chy Baru, které svůj tým nazvaly Se-branka. Akce byla tehdy pojmenována Černobílý maraton. Na skóre jsme sice prohráli, ale vzhledem k tomu, že se soupeř po 20 hodinách vzdal, morální vítězství patřilo nám.

31. březen 1999

Dva roky se vzpomínáme a již je tu další podnik. Pro jednotvárnost minulého klání přidáváme další tři sporty. Florbal, volejbal a sálovou kopanou, což akci přidává na atraktivnosti. Jako soupeře vyzýváme T. K. Eridanus. Boj je urputný, soupeř byl lepší. Jediným naším vítězstvím je vítězství nás samotných nad sebou.

29. březen 2002

Další tři roky se vzpomínáme a znovu dostáváme odvahu někoho vyzvat. Sporty zůstávají stejné jako minule, jen přidáváme pravidlo o počtu holek, tak aby to bylo půl na půl. Jako soupeře opět vyzýváme T. K. Eridanus. Díky větším zmatkům, které jsem ohledně termínu zavínil já, nastupuje proti nám v týmu hostů snad jen 6 členů klubu. Kdosi nazval tým protivníků „Adéla a její žoldáci“. Myslím, že to bylo trefné. To, že dostaneme nakládačku jsme čekali, já tedy ano, ale že takovou, to tedy ne. Snad jedinou omluvou pro nás může být to, že soupeř nesehnal potřebný počet dívek.

Díky patří všem našim členům týmu za to, že nastoupili a přežili. Vždyť nikdo z nás se nevěnuje žádnému sportu jinak než rekreačně a mnozí hráli některý z nich poprvé v životě. Nejsme sportovci, ani závodníci, takže pro nás to byl především boj s našimi těly.

A teď kdo byli ti stateční:

Čert, tolik energie bych chtěl někdy mít. Hlavně bych se asi nikdy nepostavil do té brány.

Víťa, jediná naše posila zvenčí. Není sice člen klubu, ale to že je táta Gagarina, stačí. A hlavně jsme měli aspoň jednoho dlouhána.

Káťa, Petronela a Sysel, neúnavné bojovnice z družiny Vlčat. Jen kdyby je členové jejich družiny viděli, to by se museli chytit za nos. Káťa s Petronelou

byly jednoznačně nejmenšími a určitě i nejlehčími hráčky na hřišti.

Zuzka, jediná hrála a nedohrála. Já už jen viděl, jak ji odnášejí s kotníkem pryč. I tak jí patří dík. Zbytek celého utkání se starala o spravedlivé zapisování bodů, gólů a košů.

Honza a Aleš, naši mladí předvedli, co v nich je. Na nich bylo dobře vidět, že jako studenti gymnázia místní prostředí znají a že ani jeden ze sportů jim nedělá příliš velké problémy.

Kačka, Lucie, Janinka, zde bych mohl opakovat to, co jsem napsal u Petronely, Sysla a Káti. Smekám před tím, co holky vydrží.

Sláva, Tom, Buggy, staří veteráni. Věděli, do čeho jdou, a podle toho se také snažili. Každý z nich obětoval skoro vše, co v sobě měl, aspoň podle jejich propocených triček to tak vypadalo.

Ještěr, hrál, dokud nepadl mrtev. Přišel později a ještě si s sebou přinesl nějakou chorobu, která ho skolila.

No a samozřejmě nemůžeme zapomenout na nehrajícího kapitána, maséra, doktora, občerstvovače, pozbuzovače a ... tatku **Mariana**.

A vlastně jsem ještě hrál taky já.

Dále patří díky všem našim fanouškům, kteří se na nás přišli podívat, či nám drželi palce doma nebo v práci.

VELKÝ TAH

Velký tah pro 8 nejlepších Průzkumníků se konal 12. až 14. dubna na Velké pasece pod Křemešником. Počasí jim moc nepřálo, ale i tak si to užili. Posuďte sami.

Na českém venkově najdete leccos, žeby ruchadlo bratranců Veverkových?

Ted' nerušte, právě dávají Pokémony. Nebo snad tady dopravní policie zapoměla radar?

Tede, máš dělat kačenu, ne tančit kozáčka!

Účastníci akce - osmička nejlepších a jejich vedoucí (chybí fotografové Tom a Zuzka)

Na Křemešniku je rozhledna, ze které je pěkný výhled do okolí. To ale nesmí být taková mlha, jako teď

Tom připravil pro Průzkumníky náročnou lanovou přelézačku. Myšák ji zvládl s naprostým přehledem

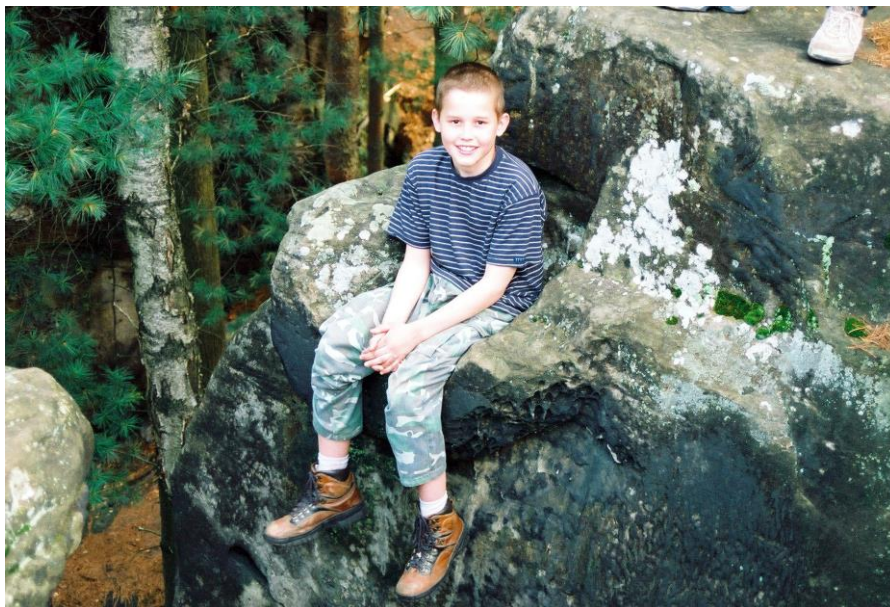
PÍSKOMILOVÉ

V sobotu 20. dubna 2002 pořádal Šeďa druhou výpravu na Malou Skálu. Ta první se konala před dvěma roky a Průzkumníci při ní prošli skalní město na levém břehu Jizery. Teď byl na řadě pravý břeh.

Na nádraží se sešlo 12 dětí a 4 vedoucí. Účast je nižší jednak kvůli poměrně časnému začátku (sraz už v 6:30), jednak také kvůli tomu, že se v tomto měsíci nahromadily akce tak, že je každý týden něco. Výhodou je, že ti co přišli, přijít chtěli a nestěžují si jako minule, že je někdo nutí chodit pěšky. Hned na nádraží vyvstává první problém, najít vlak. Šeďa vybral spěšný vlak do Liberce, který jezdí jen v sobotu a má tu výhodu, že jede do Turnova bez přesezení. Na 5. nástupišti ale stojí obvyklý vlak do Ústí nad Labem. Až teprve po důkladném rozhlédnutí Šeďa objevil, že na stejné koleji před tímto vlakem stojí na kraji nástupiště ještě jeden vlak sestávající z motorového vozu a jednoho vozu přívěsného. To byl ten správný vlak, a tak Průzkumníci nastoupili do přívěsného značně omšelého vozu.

Vlak se rozjel a už po chvíli se ukázalo, že tento vagón je nejen dost omšelý, ale i značně ojetý. Do Nymburka to ještě šlo, trať je zřejmě dobře udržovaná. Ale za Nymburkem vlak odbočil na Mladou Boleslav a nastalo rodeo. Vagón se po rozjezdu na traťovou rychlost okolo 80 km/h začal houpat, a navíc se neustále otevíraly venkovní dveře, kterými dovnitř táhlo, ve stěně se otevírala dvířka s hasicím přístrojem, zkrátka strašidelný vůz. Takže když po 1,5 hodině dábelské jízdy zastavil vlak v Turnově, měli toho Průzkumníci akorát dost.

Turnov je přivítal sluníčkem a modrou oblohou. Prošli městem a došli až k jezu na Jizeře u Dolánek. Slunce svítilo, ptáci zpívali, nad vodou se vznášela pára, prostě idyla. Všichni se vrhli k vodě a předháněli se, kdo hodí lepší

Myšák na skále

žabku.

Pak následovalo ostré stoupání nad údolí Jizery, cesta lesem, loukou, zase lesem a už tu byla oblast zvaná Čihadlo a první pískovcové skály. Průzkumníci si rozbalili svačiny a po posilnění se věnovali průzkumu skal. Vyhlídky je brzy omrzely, protože z nich nebylo proti sluníčku skoro nic vidět. Zato nedaleko odtud byl jakýsi skalní labyrint, kde se někteří Průzkumníci takřka ubytovali.

„Já jsem pískomil,“ prohlašuje Krtěk a na důkaz svých slov vysypává ze svých kapes hromady písku.

Skalní prolézačky, to je něco. V každém otvoru najdete některého „pískomila“ zkoumajícího, která díra kam vede. Však se tady odtud nikomu nechtělo, když Šeďa a Tom zaveleli k odchodu. Pak se ukázalo, že někteří měli problémy se z labyrintu dostat.

„Nejlepší je to takhle,“ prohlásila Lucka a vrhla se ze skály na zem. Málem si natloukla nos, ale dopadlo to dobře.

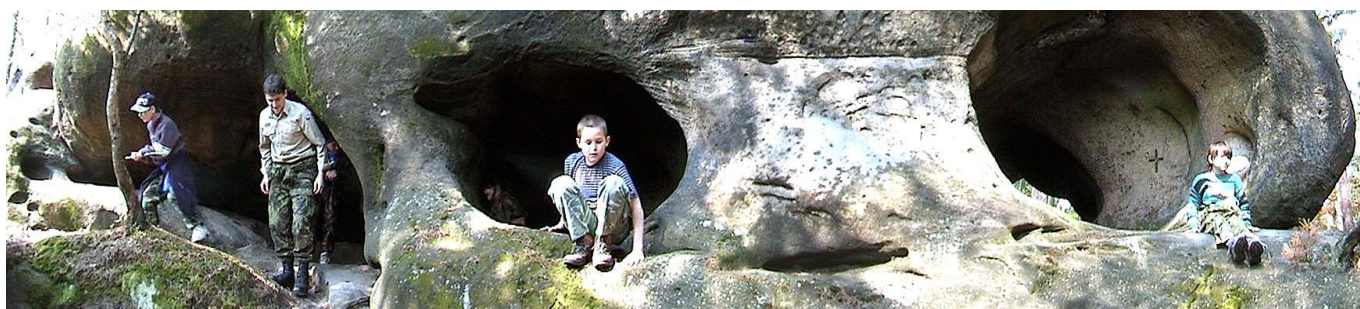
Motorový vlak s dábelským vozem

Ranní jez na Jizeře v Dolánkách

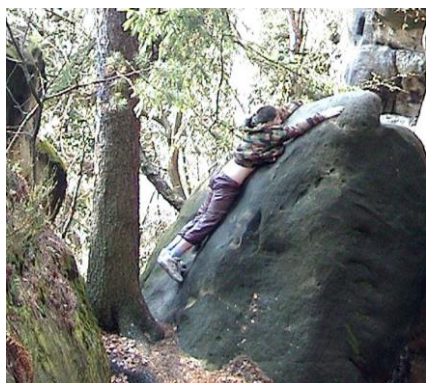

Aleš hází žabky

Pískovcový labyrint na Čihadle

Krtek sjíždí po holém bříse holou skálu

To Krtek je opatrnější a rozvážně leze po skále a pak se pomalu, pomaličku po ní spouští. Přitom se mu vyhrnuje bunda, košile i tričko, takže vzápětí si chladí holé břicho o studenou skálu. Nutno přiznat, že strach z pádu na zem převládá. Krtek se hrdinně spouštěl a až v okamžiku, kdy se dotkl země, odskočil od skály, jako kdyby ho bodla včela a začal naříkat, že to studí. Není třeba dodávat, že ostatní se při pohledu na něj bavili přímo královsky.

Průzkumníci se vydali na další cestu mezi skálami a zanedlouho došli na Drábovnu, což je skalní útvar, kde v mladší době kamenné sídlil pračlověk. Pračlověk už tu není, ale zato je tu

Na Drábovně

Krtek, který se bojí výšek a úzkou lávku mezi skalními bloky přelézá po kolenu. Foukající vítr jej přivádí do stavu naprostého zoufalství.

„Ono se to hejbe,“ naříká Krtek a křečovitě se drží skalního masivu.

„Já tě přehodím na druhou stranu,“ nabízí se Aleš.

Výprava pomalu krystalizuje na několik skupin. Kromě běžného středu se objevili jedinci, kteří se na skály raději dívají jen zespoda. A pak jsou naopak zase jedinci, kteří musí všechno prolézt.

Průzkumníci opustili skalní město a po nějaké době došli ke hradu Frýdštejnu postaveném na skále. Hrad působí mohutným dojmem, ale je už několik

Krtek nad propastí

století opuštěný. I teď Průzkumníky vítají zamčené dveře, na kterých je napsaná otevírací doba a především poznámka, že otevřeno je až od 1. 5.

„Mají zavřeno,“ hlásí Šed'a ostatním. „Až v květnu.“

„Tak počkáme,“ navrhuje Janička s nevinným úsměvem.

Následoval oběd a pak Tom vytáhl provázek a zahráli si na čerta. Čert si zastrčil vzadu provázek jako ocas a chytil ostatní hráče. Koho chytil, ten vypadl. Vyhrál ten, kdo čertovi šlápl na ocas a vytrhl mu jej, aniž by ho čert chytil. Když si zahráli a odpočinuli, pokračovali dál.

Horolezčata na Vranově

Hrad Frýdštejn

Zbytky hradu Vranov

To už se nacházeli na skalnatém hřebeni nedaleko Malé Skály, a tak měli dost času si všechno prohlédnout. Skály různých tvarů občas ukrývaly zbytky staveb. Tady ve skalách vysoko nad údolím Jizery stával v husitských dobách hrad Vranov. Zbyly z něj jen trosky, na kterých byl později postaven romantický hrádek Panteon.

Záškrť se projevuje jako náruživá horolezkyň. Tom ji musí několikrát důrazně krotit. Aleš cestou našel pomlázku a testuje ji na děvčatech. Dlouho se ale neradoval, proti přesile neměl šanci.

Na Panteonu je sice otevřeno, ale vstupné se Průzkumníkům zdá zbytečně vysoké. A tak se kochají vyhlídkou na Malou Skálu a pak si hrají Alešovy vypečené hry na šílené vědce v oblasti genetiky a klonů.

„To je zajímavý, ty pravidla jsou šíleně složité a on je dokáže vysvětlit,“ diví se Šed’a.

„A ještě lepší je, že si je právě teď vymýšlí,“ dodává Tom.

Vyhlička na Malou Skálu

Zbýval už jen sestup do Malé Skály a cesta na nádraží. Dole u silnice nacházejí celkem pěkný provaz.

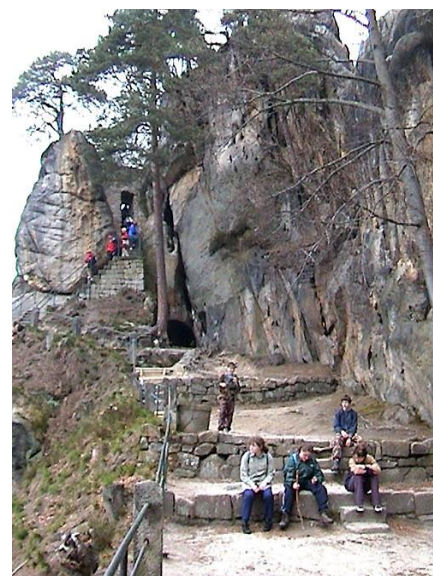
„Ten berem, ten se hodí,“ rozhoduje Tom.

Aleš nenapadá nic lepšího, než že ihned organizuje mateřskou školku. Všichni se poslušně chytají provazu a spořádaně jdou na nádraží.

„My jsme školka z Kolína,“ vykřikují na celé kolo.

„To je ostuda,“ naříká Tom a hlásí: „My jsme skauti z Nymburka!“

Naštěstí nebylo nádraží daleko. Průzkumníci si dali svačinu a čekali na vlak. Malý šok utrpěla Katka. V této stanici totiž mají svérázný způsob posunování. Zatímco lokomotiva si přijížděla pro jeden nákladní vagón, posunovač jej odbrzdil, zatlačil, a protože stanice je mírně z kopce, vagón se sám rozjel naproti lokomotivě. Potkaly se právě za zády nic netušící Katky. Silná rána ji tak vyděsila, že na lavičce do slova nadskočila a málem spolkla naráz celou svačinu.

Hrad Panteon

Akrobacie na zábradlí na Panteonu

Mateřská školka v ulicích Malé Skály

NOUZOVSKÁ TŘÍSTOVKA

25. května se konal již 5. ročník Nouzovské třístovky. Malé jubileum bylo korunováno rekordní účastí. Na start se postavilo 98 závodníků a 10 anđělů strážných v celkem 24 hlídkách. Věk nejstaršího závodníka byl 30,7 roku, věk nejmladšího závodníka 5,6 roku. Trofej se po ročním pobytu v Liberci vrací zpět do Kolína zásluhou Stopařů. Zajímavé je, že tato hlídka měla v každém ročníku stále stejný počet bodů, 171. Jak jen to dělají?

Myšák leze po skále

Krtek, Miša a Jackyl dumají nad jízdním řádem

Stupně vítězů

Chlapi, na Klondiku byste neobstáli

A co teď, zelený mužíčku?

Podrobné výsledky

celkové pořadí	hlídka	klub	počet členů hlídky	kategorie	skupiny bodů										celkový počet bodů					
					tábornická látina	střelba	přístřeší a batohy	signalizace a šifry	příroda	ohně a nástroje	uzle a lana	zdraví a bezpečnost	cestování	orientace	počet 10 bodů	počet 9 bodů	počet 8 bodů			
1	Stará generace	T. K. Stopaři Kolín	3	D	10	8	10	10	9	10	6	10	8	90	5	1	2	171		
2	Apemani	SPPolek Liberec	5	S	10	0	10	10	10	9	8	10	6	90	5	1	1	163		
3	Die Landwirtschaft-productionnsgenosenschaft	T. K. Mustang Kolín	3	D	10	0	7	10	9	10	5	10	8	90	4	1	1	159		
4	Masáž prasat SBS	T. K. Havrána Kolín	5	D	6	0	10	9	8	10	5	10	8	90	3	1	2	156		
5	Mickey's Angels	T. K. Průzkumník Kolín	4	S	10		9	9	10	7	8	10	8	80	3	2	2	151		
6	Shooba - Dooba	SPPolek Liberec	5	D	10	4	10		10		7	10	6	70	4	0	0	127		
7	Štěbetalky	T. K. Eridanus Kolín	4	R	10			9	10		7	7	5	60	2	1	0	108		
8	Carped	Carpe Diem Praha 5	5	S	10			10	7	8		7		4	60	2	0	1	106	
9	Hopsoda	Havrani - 7. skauský oddíl Kolín	5	S		6	10			6		7	10	4	60	2	0	0	103	
10	Chlapi sobě	T. K. Arnika Kolín	3	S	6				3	1	5	6	9		60	0	1	0	90	
11	Teletubies	T. K. Arnika Kolín	5	R	10			6	7			8		8	50	1	0	2	89	
12	Kus šutru	SPPolek Liberec	5	S				10	7			6	10	6	50	2	0	0	89	
13	Píďalky	T. K. Průzkumník Kolín	5	S					7	10		7	8	6	50	1	0	1	88	
14	Společenstvo Bagru	T. K. Průzkumník Kolín	3	S					8		9	5	8	8	50	0	1	3	88	
15	Tupci	T. K. Arnika Kolín	5	S		4	10		7			6	10	50	2	0	0	87		
16	Rafani	Poutníci - 10402 vodní skauti Kolín	3	S					7			7	5		30	0	0	0	49	
17	Míven	T. K. Mustang Kolín	3	R				4				6		6	30	0	0	0	46	
18	Predátoři	T. K. Průzkumník Kolín	4	S					5		6			1	30	0	0	0	42	
19	Čučoriedky	T. K. Eridanus Kolín	4	S							7	5			20	0	0	0	32	
20	Vetřelci	T. K. Průzkumník Kolín	3	S							5				10	0	0	0	15	
21	Chuppa-Chupps	T. K. Arnika Kolín	5	R				4		3		1	6		0	0	0	0	14	
D	Mariňáci	T. K. Průzkumník Kolín	4	S					8	4	7		5	6	2	60	0	0	1	92
D	Lentilky	T. K. Arnika Kolín	4	S					5	9		3	7		40	0	1	0	64	
D	Gama plná supů	Poutníci - 10402 vodní skauti Kolín	3	S	10						7	5			30	1	0	0	52	

kategorie: D - důchodci, S - staré páky, R - rybízové

Poslední tři družstva byla diskvalifikována za překročení časového limitu 300 minut

ZTRACENI V DEŠTNÉM PRALESE

Na dny 7. až 9. června 2002 připravila Lucie výpravu do Českého krasu. Dokonce vyjednala oficiální povolení k přespaní uvnitř chráněné krajinné oblasti. Všechno tedy bylo připraveno, jen to počasí se ne a ne umoudřit. Předpověď počasí není příliš optimistická, i když jakous takous naději dává. Ještě během pátku se vedoucí přes internet domlouvají, jestli se pojede. Lucie, sledující v Praze v práci, jak venku více méně celý den prší, nechápe optimismus většiny ostatních vedoucích podpořený zejména tím, že v Kolíně okolo poledne vysvitlo sluníčko a svítlo i hrálo až do večera.

Ve 14:35 se na nádraží scházejí účastníci zájezdu a podle očekávání je dost odpadlíků. Pod dojmem předchozích deštivých dnů rodiče nechťejí děti pustit ven, obzvláště ne ty, které jsou po nemoci. A tak se na nádraží objevují pouze čtyři stateční - Lucka, Krtek, Myšák a Lenka. Posuďte sami, jestli ze strany rodičů šlo o statečnost nebo snahu se děti zbavit. Z vedoucích tu byli Kačka, Šeďa, Honza a Aleš.

Odjezd byl celkem optimistický. Sluníčko hrálo, vlaky jezdily na čas a cesta do Prahy v nové patrové soupravě byla docela příjemná a odpovídala století, ve kterém se právě nacházíme. Ovšem nad Prahou se stahují mraky a objevují se první kapky deště. Nálada je všelijaká a zlepšuje ji pouze komická vložka při vystupování cestujících v Praze, která se v těchto vlcích odehrává s železnou pravidelností. V horním patře, kde Průzkumníci jeli, je snížený strop. V důsledku toho platí, že pokud cestující sedící u okna vstane, aniž by současně sehnul hlavu, bací se do hlavy o polici na zavazadla. Je zajímavé sledovat, jak se postižení snaží zachovávat ledový klid a tváří se, jako

Průzkumníci v „tunelu“

Ústí štoly v lomu Kobyla

by se nic nestalo. Uvnitř však zuří.

V Praze na Masarykově nádraží už čeká Lucie oblečená neoblečená, tedy přesněji řečeno vybavená naplň do přírody, naplň do kanceláře. Boty a batoh turistické, bunda zimní, kalhoty do práce. Prý proto, aby udělala čaru přes rozpočet zvědavým kolegům z práce, kteří chtěli vidět, jak vypadá, když jde na noc do lesa.

Průzkumníci se přesunují za drobného deště na hlavní nádraží a občerstvují se u stánků v hale u pokladen. Honza je už z Kolína mírně nervózní, že ztrácí přehled o stavu utkání na mistrovství světa ve fotbale, a tak bloumá po hale a hledá, kde by se něco dozvěděl.

„Tady mají houby informace,“ stěžuje si později. „Vůbec nevědí, jak hrála Argentina.“

„To sis splet kancelář,“ konstatuje Šeďa. „Tady ti spíš řeknou, kdy to do Argentiny jede.“

Průzkumníci nastupují do rychlíku, který je odváží do Berouna. Déšť sice ustal, ale těžké mraky nevěstí nic dobrého. V Berouně Lucie telefonuje panu magistrůvi ze správy CHKO Český kras, aby se domluvila, kde jim předá úřední listinu s razítkem a povolením k táboření v CHKO. Dozvídá se, že pan magistr právě jede autem z Prahy a že jim dokument předá cestou. Průzkumníci se tedy vydávají do lomu Kobyla u Koněprus, kde mají přečkat první

noc. Cestou dělají oddílové značky pro Slona a Káťu s Bárrou, kteří měli přijet o 2 hodiny později.

Asi 3 km za Berounem u lomu Kosov začalo pršet a aby byla situace ještě zapeklitější, ztratila se jim zelená značka, po které měli dojít do Koněprus. Lucie se konečně odhodlala obětovat mapu a vytáhla ji na dešť, aby zjistili, kde vlastně jsou. Dozvěděli se, že zatímco obešli lom, cesta, po které měli jít, sešla do údolí k Suchomastskému rybníku. Znamenalo to sejít lesíkem do údolí. Honza se tedy vydal do lesa najít nějakou stezku. Za ním se do lesního porostu vnořili ostatní. Už po několika metrech začalo být jasné, že to nebude žádná legrace. Listnaté stromy obrostlé hustým křovím na prudké stráni s jílovitou, tedy silně kluzkou půdou, spolu s líjákem vytvořily dokonalou iluzi deštného pralesa, kterým se prodíralo 9 postav s batohy. Pomalu sestupují, či spíše sjíždějí po svahu do koryt vymletých dešťovou vodou. Lucka je každou chvíli na zemi, protože se svým zavazadlem, kterému se dá říkat batoh jen při notné dávce fantazie, stěží drží rovnováhu. Kdyby rodiče tušili, kudy děti svoje zavazadla ponese, snad by jim zabalili trochu lépe (nebo spíš by je asi nechali doma). Kačka posílá Lenku, aby Lucce pomohla. Šeďa má co dělat, aby udržel rovnováhu, za ním na stráni balancuje Kačka. Ostatní jsou někde vpředu. Kačka sjíždí ze stráně, mává

Berounka v Srbsku

rukama a Šed'a, který právě na chvíli rovnováhu získal, se jí instinktivně snaží zachytit.

„Dobrá, jsem v pohodě,“ odmítá pomoc Kačka, ale jen to dořekla, ujely jí nohy a už ležela na zemi.

Všichni okolo se smějí, ale není to škodolibost, to je prostě situační humor jako vystřižený z němé grotesky. Kačka se zvedá a vzápětí zase leží na zemi.

„Blondák by z nás měl radost,“ konstatuje Šed'a a má na mysli Blondákovu zálibu v různých neschůdných náblížkách.

Když už Průzkumníci nevěděli kudy dál, dostali se do otevřenějšího jehličnatého lesa a do situace se vložila technika 21. století. Lucii zazvonil mobil a pan magistr se ptal, kde jsou. Když mu vylíčila, že uprostřed hlubokého lesa, docela se bavil. Dohodli se, že mu zavolají, až se dostanou na nějakou silnici.

Jehličnatým lesem vede dolů stezka a za chvíli se už Průzkumníci ocitají u Suchomastského rybníka na cestě označené zelenou značkou, která se jim asi tak před hodinou ztratila. Na hrázi cesta ústí na silnici, stojí tu několik aut, jedno z nich je pikap a od něj přichází celkem sympatický chlapík, který jde přímo k Lucii a říká:

„Vy musíte být určitě Lucie Jarošková.“

Poznal to snadno, protože Lucie cestou kolem rybníka nezavřela pusy a komentovala zážitky uplynulé i budou-

cí. Průzkumníci dostávají úřední povolení za to, že na místě posbírají odpadky, a nabídku k odvozu zavazadel do lomu. Pan správce nakládá dětem batohy a bere s sebou Honzu a Aleše, aby připravili nocleh.

„Pěšky se tam dostanete až za tmy,“ tvrdí správce.

Zřejmě tak usuzuje podle toho, že za uplynulé dvě hodiny překonali vzdálenost asi 4 km.

„Až za tmy? Nesmysl, vždyť už je to kousek,“ odporuje Lucie, když auto odjelo.

A právem, protože jim chyběly zhruba 3 km a bylo okolo sedmé hodiny a čekala je cesta po silnici. Slon s Káťou a Bárrou mezitím přijeli do Berouna a na cestě byl ještě jeden pozvaný host, Prcek z Poutníků. Lucie posílá Slonovi SMS zprávu, aby nebrali ohled na značky a šli do Koněprus po silnici.

Po hodině cesty v dešti dorazili Průzkumníci na okraj lomu Kobyla, přesněji řečeno do přístupové štoly, kterou teď vede turistická cesta. Za daných podmínek nebylo lepší místo k přespaní. Honza s Alešem na vchod zavěsili igelitovou plachtu, aby štolou netáhlo.

Zanedlouho se objevil Prcek a Slon se mobilem dožadoval informací k nalezení lomu. Brzo dorazil i on s Káťou a Bárrou, a tak byli všichni pohromadě.

„V tunelu jsem ještě nespál,“ hodnotí Slon místo k noclehu. „Ještě že tu nejsou koleje.“

Noc proběhla klidně, dokonce i Krtek vydržel v klidu až do osmi hodin, jen do igelitu vytrvale bubnoval déšť, který neustal ani ráno. Průzkumníci sebrali v okolí pár odpadků, zabalili se a vyrazili do Koněpruských jeskyň. Lucie spekuluje, kolik je bude stát vstupné, protože telefonický rozhovor s nějakým pánem odtud byl poměrně krátký:

„Dáváte nějaké slevy pro skupiny?“

„Ne.“

„Ale my jsme příspěvková nevýdělečná organizace.“

„Ne!“

Slon ji uklidňuje, že v pokladně bude třeba nějaká paní.

„Když jsem nepochodila u pána, tak u paní těžko,“ odhaduje Lucie svoje šance.

V pokladně je paní, možná slečna, takže do akce vyrazí Slon a ohání se tím, že je učitel. Celkem se mu daří, na jednu jsou téměř všichni děti nebo studenti. Navíc přestává pršet, takže nálada stoupá.

Po prohlídce krápníkových jeskyní a místních kiosků s občerstvením se vydávají na cestu do Srbska. Už neprší, takže cesta je veselejší, i když ji znepříjemňuje všudypřítomné kluzké bláto. Krtek a Lucka mají jako výbavu do mokra holínky. Co to s nimi udělá, se ukáže časem. Zatím vesele procházejí loužemi a ostatním se smějí.

Před druhou hodinou odpoledne se Průzkumníci dostali do Srbska. Procházejí okolo hospody, která má rázem Honzovy sympatie. Na tabuli, kam se obvykle píše nabídka dne, je napsán aktuální stav zápasu mistrovství světa ve fotbale. Honza je nadšen, konečně nějaké informace.

Vzhledem k tomu, že i když nepršelo, bylo počasí nejisté a nikdo netušil, jestli místo jejich dalšího noclehu nebude jedna velká louže, rozhodli se vedoucí, že se půjde na Malou Ameriku hned teď (původně byla v plánu na neděli) a pak do Karlštejna na vlak.

Při průchodu Srbskem se Šed'ovi, Kátě a Slonovi podařilo zabloudit, protože se opozdili, a zatímco diskutovali nad opravovaným hotelem, pak velkou cedulí Zimmer frei a nakonec havarovaným autem v příkopu, nevěšili si, že žlutá turistická značka nenápadně odbočila mezi ploty (zrovna u té nešťastné cedule). Museli se tedy vrátit a zastihli ostatní na kraji lesa za Srbskem při opožděném obědě. V nohách už mají asi 11 km, takže si rádi sednou.

„Tak Krtku, co holinky? Kolik pu-
chejřů?“ vyzvídá Slon na Krtkovi.

„Na holinkách žádný,“ nechápe Kr-
tek, o čem je řeč.

Protože chvíli neposedí a probíhá
potokem na druhý břeh a zpět, asi mu
turistika v holinkách opravdu nevdá.

Po naplnění žaludků se Průzkumníci
vydávají na další cestu. Procházejí oko-
lo rybníčku s kachnami a okolo Ku-
brychtovy boudy do prudkého kopce do
hlubokých lesů karlštejnských. Potká-
vají skupinu jezdců na koních. Při vy-
hýbání se první kůň zastavuje a nechce
se hnout z místa. Naštěstí Kát'a ví, kde
má kůň brzdu a po několika pokusech
se jí daří jej uvést opět do chodu.

Lucie hledá správnou odbočku na
Ameriku a trochu ji mate, že se tu od
její poslední návštěvy objevilo nové tu-
ristické značení, o kterém neví, kam
vede. Na jedné křižovatce před Ameri-
kou říká:

„Tady si nikdy nepamatuju, jestli
rovně nebo doprava. Jedna cesta je
kratší a druhá oklikou, ale dojde se tam
taky.“

Vybrala cestu vpravo a vyrazili.
Samozřejmě to byla ta oklikou. Po ne-
celém kilometru vyšli z lesa a ukázalo
se, že žlutá značka vede přímo přes Ma-
lou Ameriku. Vracejí se tedy po ní. Do
cesty se jim staví velká louže.

„To dá rozum, Amerika je přece za
Velikou louží,“ konstatuje Šéd'a.

Zatímco ostatní louži raději obešli,
Lucka a Krték jí hrdě přebrodili. A už
tu byl hluboký zatopený lom zvaný Ma-
lá Amerika. Zatímco si všichni prohlí-
žejí lom z výšky od řetězového zábrad-
lí, Prcek se spouští po svahu dolů. Ne-
viděl tam ale nic, protože břeh byl za-
rostlý.

Hrad Karlštejn a jeho podhradí

Lucie s Šéd'ou zkoumají vlaky do
Kolína. Vybrali vlak v 17:44 z Karl-
štejna. Pak se nějakou dobu diskutova-
lo, jestli se ten vlak dá stihnout. Když
Šéd'a debatu ukončil, že nejlepší bude
se dát na cestu a uvidí se, místo toho,
aby vyrazili, začal Lucie dlouze disku-
tovat s Kačkou o tom, kolika barvami
má batikovat tričko, aby jí vyšlo taky
tak hezké, jako má Kačka. To už Šéd'a
nevydržel a prohlásil, že nechápe, proč
se už nejde, když se předtím dohadova-
li, jestli se ten vlak dá stihnout. Lucie
na to řekla:

„Vždyť jsi říkal, že prostě půjdem a
uvidíme, kdy dojdeme.“

Na takovou logiku se těžko reaguje.

Cesta do Karlštejna už vedla jen
z kopce, takže dlouho netrvalo a byli na

nádraží. Ve vlaku Lucie zavolala rodi-
čům dětí, jestli si je budou chtít před-
časně vyzvednout. Kupodivu chtěli a
ani se moc nedivili, že výprava skončila
dříve, protože v Kolíně na rozdíl od
Českého krasu přšelo v sobotu
v jednom kuse od rána až do večera.

Nakonec se všichni shodli, že to stá-
lo za to, i když počasí moc nepřálo,
protože kolikrát se dostanete do deštné-
ho pralesa nebo vspíte v tunelu?

Lucka překonává Velikou louží

Malá Amerika

CELOTÁBOROVÉ HRY (9)

19. Olympijské hry

V roce 1999 byl celý tábor ve znamení sportu. Konaly se zde totiž olympijské hry, které měly hned několik primátů. Jednak to byly první novodobé olympijské hry v lichém roce, první, které se konaly v Africe, konkrétně v keňském Muddo Gashi, a první sdružující letní i zimní sporty zároveň. A právě proto Keňa, protože na úpatí Kilimandžára je sníh, takže je zde možné s trochou nadsázky provozovat i zimní sporty.

Všichni víme, jak taková olympiáda vypadá, je to především velká mediální šou s různými ceremoniály a symbolikou. Každá olympiáda začíná přenosem olympijského ohně. Ten měl proběhnout tak, že trasa z Kolína do Nouzova přes Štítary, Radovesnice, Lošany, Polní Voděrady, Mančice, Bečváry, Sobočice a Nesměň byla rozdělena na úseky po 500 metrech. Olympionici budou autobusem po dvojicích rozvezeni po této trase a štafetovým během přenesou zapálenou olejovou louč z Kolína až do Nouzova. Pak je svezou druhý autobus.

„Zkusíme městský autobus, ten umí zastavovat,“ rozhoduje Marian.

MAD ale autobusy nepůjčuje, od toho je tu OAD s linkovými a zájezdovými autobusy. Nakonec je objednan jeden autobus na rozvoz. Svoz budou provádět Čert s avii a Koza s dodávkou.

Označení výsadek míst si bere na starost Jaruška. Jede do Nouzova na stavbu tábora na kole a každých 500 metrů podle tachometru udělá na silnici červenou tečku. Má ale starost, jestli bude barva dostatečně vidět, a tak jí chce ještě obtáhnout při zpáteční cestě. Má ale smůlu, protože při zpáteční cestě leje jako z konve, takže nejen nemůže značky opravit, ale domů přijede promočená naskrz.

V pátek těsně před táborem si Jaruška veze na tábor věci a vrací se hned zpátky s Šédou autem. Každých 500 metrů zastavují a Jaruška opravuje značky. Všechno jde dobře, ale v poslední třetině cesty začne pršet a na mokřem asfaltu nejsou značky vůbec vidět. Jaruška to vzdává a propadá beznadějí. Šédá ji utěšuje, že pokud asfalt uschne, značky se zase objeví.

To se naštěstí vyplnilo, v sobotu ráno svítí sluníčko, silnice jsou suché a všechno klapě. Táborníci se scházejí

Blondák s pochodní

Kačka předává olympijskou pochodně Štěpánovi

Defilé sportovců

Slon leští okna chaty

Miša zapaluje olympijský oheň

Olympijské symboly

Olympijská vesnice

před klubovnou, jsou rozděleni do družin, pak do štafetových dvojic a nastupují do rozvážečního autobusu. Nachystáni jsou i Koza a Čert se svými vozidly, Slon na kole jako organizační doprovod a Šed'a na kole jako pojízdná kamera.

Blond'ák se Slonem zapalují na zahradě louč a Blond'ák vybíhá hrdě s olympijskou pochodní na první úsek ulicemi Kolína následován Slonem a Šed'ou. Bylo docela zajímavé sledovat jednotlivé dvojice a jejich způsob běhu. Někteří běželi opravdu důstojně, jak se na tuto slavnostní příležitost sluší, někteří při běhu málem umřeli, jiní letěli, jako by jim pochodeň chtěl někdo ukrást. Bylo zábavné vidět Honzu, jak pomalu a volně kluše s pochodní v ruce a za ním peláší z plných sil malé holky Lucka a Míša.

Slon má starost, aby běžci nenakláněli pochodeň, protože vylévali olej. Proto při předávce každému vysvětluje, jak má pochodeň držet. Postupným opakováním informaci neustále zkracuje až na příkaz „Kolmo k zemi!“ Ferča to ovšem nepochopila a skutečně otočila pochodeň plamenem k zemi, takže vyhlila další část paliva.

Mezi Bečváry a Sobočicemi pochodeň dohořívala. Slon tedy vyndal náhradní pochodeň, ale než ji stihl zapálit od té první, ta uhasla úplně. Musel tedy zapálit novou pochodeň sirkami. Pak už nic nebránilo tomu, aby byl olympijský oheň postupně přenesen až do tábora.

Tábor byl tentokrát postaven netradičně jako olympijská vesnička tak, že každá družina měla své stany v samostatném půlkruhu. Zde si také vztyčily své národní vlajky.

Zahajovací ceremoniál olympijských her nepostrádal nic z toho, co má správná olympiáda mít. Slavnostní defi-

lé sportovců, proslov organizátorů, slib sportovců, slib rozhodčích, slavnostní vztyčení vlajek doprovázené vzletem holubic míru (holubi od Chrástilů z Církvice) a kulturní program, který si každá země připravila. Na závěr Slon poděkoval všem sportovcům a popřál jim hodně sportovních úspěchů.

„A myslím, že to bude něco nezapomenutelného,“ dodal a nemýlil se.

Pak si ještě sportovci museli ušít startovní čísla a mohlo se začít soutěžit. Některé disciplíny byly klasické, například atletika probíhala víceméně tak, jak jsme na to zvyklí z televize, takže zde byly zajímavé především výkony závodníků. Jiné disciplíny musely být upravené podle podmínek a možností. O to však byly zajímavější.

Například akvabely předváděly své umění na suchu, protože ve vodě by asi málokdo něco podobného zvládl. Takhle ale šlo o vystoupení vrcholné umělecké úrovně a někteří jedinci odhalili dokonce své netušené schopnosti. Miláčkem publika se stala Věrka - Tučňák, která skvělým způsobem zúročila své hodiny baletního tréninku, když si při svých sólech vysloužila potlesk na otevřené scéně. V každém případě to byla podívaná, protože všichni vystupovali v plavkách a s igelitovými kupačímí čepicemi na hlavě (to aby zase v těch plavkách nepadali tak hezky). Umělecký dojem pak ještě zvýšil Šed'a, když k videozáznamu jednotlivých vystoupení přidal hudbu.

Zajímavý průběh měla kanoistika. Kanoje byly tvořené dvěma spojenými plastovými kanystry. Kanystry byly uzavřené, takže v nich byl vzduch, který závodníka nadnášel. Problém však byl v tom, že měly vysoko těžiště a byly tak vratké, že se na nich prakticky nikdo neudržel. Slon sice všem radil, ať

Jakub v gymnastickém cvičení s kužely spíše připomíná vojenského regulovčíka

si do kanystrů napustí trochu vody a tím sníží těžiště, ale nikdo ho neposlechl. Díky nepochopení fyzikálních zákonů se závod naprosto zvrhl, protože ti, kteří se na kanoi neudrželi, začali normálně plavat a kanoi táhli nohama za sebou. Rozhodčí tedy byli nuceni výsledky anulovat.

Z podobného soudku byla štafeta v běhu na lyžích. K dispozici byly čtyři páry lyží (ovšem sjezdových) s vázáním a botami a čtyři hůlky (další čtyři byly dřevěné tyče). Družiny si vylosovaly právo výběru a vybraly si lyže. Právě technický stav lyží a hlavně vázání byla okolnost, která rozhodla o výsledku. Původně měly být lyže z krajinek a vázání si družiny měly vyrobit samy. Kdo ví, jak by to dopadlo.

Ještěr zkouší sjezd na lyžích, naštěstí lyže sjely bez něj

Neplánovanou disciplínou bylo hašení požáru ve spolupráci s církevními dobrovolnými hasiči. Tato akce se zase trochu vymkla jednak díky technickým problémům čerpadla, jednak díky církevním hasičům samotným, ale na druhou stranu dostaly družiny příležitost vyzkoušet si, že hasiči to nemají zrovna lehké. Je jasné, že nakonec byli všichni mokří, protože pokoušení obrátit proudnici s tryskající vodou proti sobě bylo příliš velké.

Určitou specialitou inspirovanou starověkými olympijskými hrami byla vernisáž uměleckých děl. Tak jako ve starém Řecku, i zde jednotliví umělci vystavili svá umělecká díla. Bylo to opět pojednáno jako šou na vysoké úrovni. Ředitel výstavy a významní hosté otevřeli výstavu svými projevy zakončenými slavnostním přestřížením pásky. Nechyběly hostesky s občerstvením, hudební produkce, návštěvní kniha, kam se zapisovaly dojmy, a tak dále. Jednotliví umělci nad svými díly diskutovali s ostatními velice zasvěceně o svých prožitcích, které je vedly ke ztvárnění svého díla. Slon si zde s chutí zahrál roli výstředního milionáře a Busse představoval jeho syna.

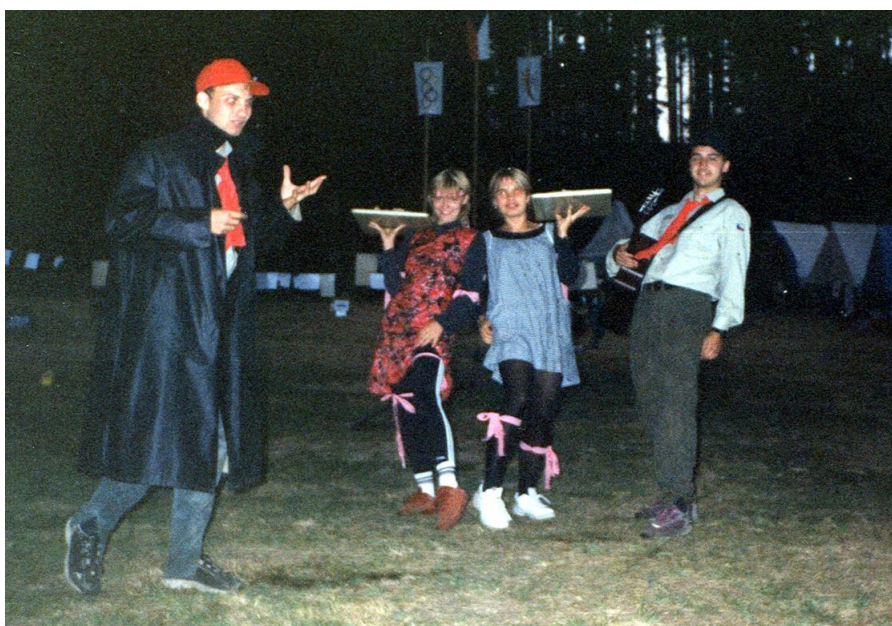
Zvláštní byly i ranní rozcvičky. Každé ráno nastoupilo pět vedoucích. Táborníci si podle vlastního uvážení někoho vybrali. Až potom se dozvěděli, jak těžkou rozcvičku si zvolili. Každý vedoucí totiž měl rozcvičku s jiným stupněm zátěže od lehké, téměř spací (jednička), až po supertěžkou, kdy vás honil celou čtvrt hodinu po lese (pětka). Vtip byl v tom, že nikdo z táborníků dopředu nevěděl, jakou obtížnost který vedoucí zrovna ten den má, protože to si vedoucí losovali den předem po večerce.

Na závěr olympijských her všichni dostali medaile, byly staženy vlajky a tábor skončil. Všem se sportování líbilo, nicméně shodli se, že příště by zase chtěli do lesa na klasické hry, na které bylo tentokrát málo času.

Pokračování příště - Nipponkokku

Hašení požáru se trochu zvrhlo

Úvodní slovo výstředního milionáře k vernisáži

Bára diskutuje o svém díle s Tuňákem

INFORMACE A ZAJÍMAVOSTI

Připravované akce

22. června

výprava

29. června - 5. července

stavba tábora

6. - 27. července

letní tábor Nouzov (starší táborníci)

28. července - 3. srpna

letní tábor Nouzov (malí táborníci - Štěňata)

Bagr je věčný

Vlajková hra

Již 4. ročník Vlajkové hry se konal 11. května. Účast byla letos rekordní, 44 hráčů v sedmi týmech, takže hra stála opravdu za to. Svou premiéru měl mladý téměř dívčí tým Vlčat. Nebyli poslední a nadšení bylo velké.

tým	body
1. Modří - Heckler Obelix, Pódič, ProFa, Frenk, Satan, Vířa	675
2. Růžoví - 2nd MSPF & NSWGI Běhyh, Václav, Aujes, Libor, Pája, Ivan	620
3. Oranžoví - Koch Radek, Rákos, Chicken, Gage-tka, Trifid, Honza	385
4. Hnědí - Průzkumník Ještěr, Lucka, Tom, Zuzka, Katka, Bary, Honza	375
5. Zelení - Polepy Boys Aleš, Wohryzek, Jindra, Honza, Jeník, Chody	275
6. Černí - Vlčata Káťa, Kokos, Záškrť, Áťa, Siny, Myšák, Slon	270
7. Fialoví - Stopaři Mejla, Komár, Jana, Daník, Sněhurka, Skyslo	95

100. narozeniny Woodcraftu

1. července 2002 uplyne přesně 100 let ode dne založení prvního woodcrafterského kmene E. T. Setonem.

Na počest tohoto výročí vyzývá hnutí Blue Sky World Woodcraft u nás reprezentované Ligou lesní moudrosti, k uctění tohoto výročí rozděláním ohně slavnostním způsobem a založit tak napříště tradici mezinárodního svátku woodcraftu.

Hláška čtvrtletí

Krtek vyrazil na túru po Českém krasu v holínkách, protože to byly jeho jediné suché boty. Po jedenácti kilometrech se ho Slon zeptal:

„Tak Krtku, co holínky? Kolik puchejříů?“

„Na holínkách žádný,“ odpověděl udiveně Krtek.

Staří páni

Jarní sešlost Starých pánů v dnech 19. až 21. dubna si vzala za úkol především dodělat nedokončené práce.

Výsledkem je dlažba v celé jídelně, úprava příjezdové cesty a také doražení onoho nešťastného stromu u cesty na pánskou latrínu (že ale držel, potvora).

Tolik práce by umožilo i psa

Že by se Marian vydal na vandr? Kdepak. Podle hesla „starého hrnce je škoda, pokud má ještě dno“, jej Marian donesl ze škarpy u silnice na základnu na Sluneční pasece.

Nouzovský Žurnál, ročník XVI, číslo 2 vyšlo 14. června 2002 v Kolíně - uzávěrka 9. června 2002

foto: Jaruška, Tom, Blonďák, Ještěr, Šed'a, archiv Průzkumník

číslo 3 vyjde 27. září 2002

internet:

<http://www.pruzkumnik.cz>

e-mail:

info@pruzkumnik.cz

